

Od autorky série *Upíří Deníky* L. J. Smith

ŘÍŠE TEMNOT

Prokleté sestry

FRAGMENT

Říše temnot

Prokleté sestry

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

L. J. Smith - Upíří deníky – Stefanovy deníky: Prokletí

L. J. Smith - Upíří deníky – Zoufalství

L. J. Smith - Temné vize – Odhalení

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

L. J. Smith

Říše temnot – Prokleté sestry – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ŘÍŠE TEMNOT...

LÁSKA NIKDY NEBYLA TAK
NEBEZPEČNÁ.

ŘÍŠE TEMNOT není žádné konkrétní místo. Trvale nás obklopuje. Tvorové z Říše temnot jsou krásní, smrtelně nebezpeční a pro lidi neodolatelní. Váš nejlepší přítel může být jedním z nich – jak zdrcující.

Zákon Říše temnot je naprosto jasný: lidé se nikdy nesmějí dozvědět, že Říše temnot existuje. A její příslušníci se nesmějí zamilovat do člověka. Porušení zákona má strašlivé důsledky.

Toto jsou příběhy o tom, co se stane, když někdo poruší pravidla.

*V upomínku na
Johna Manforda Divolu
a pro Julii Ann Divolovou,
tu nejlepší přítelkyni ze všech.*

1. KAPITOLA

Jeřabina, Poštołka a Nefrit,“ pronesla Mary-Lynnette, když s Markem mījela starou viktoriánskou farmu.
„Co?“

„Jeřabina. A Poštołka. A Nefrit. Tak se jmenují ta děvčata, co se sem budou stěhovat.“ Mary-Lynnette držela v rukou skládací židli, a tak ukázala k domu hlavou.
„Jsou to neteře paní Burdockové. Copak si nevzpomínáš? Říkala jsem ti, že u ní budou bydlet.“

„Jo, matně si vzpomínám,“ odpověděl Mark a přemís-til váhu teleskopu, s kterým se plahočil na křovím zarostlý kopec. Mluvil úsečně a Mary-Lynnette bylo jasné, že ho to zaskočilo.

„Mají pěkná jména,“ řekla. „A určitě budou milé. Aspoň to tvrdila paní Burdocková.“

„Paní Burdocková je blázen.“

„Je jen trochu podivínská. Včera mi říkala, že všechny její neteře jsou krásné. Myslím, že je trochu zaujatá,

ale byla dost přesvědčivá. Prý jsou všechny nádherné a každá úplně jiný typ.“

„Tak by měly jet do Kalifornie,“ zamručel skoro neslyšně Mark. „Mohly by tam pózovat pro *Vogue*. Kam mám dát tuhle věc?“ dodal, když dorazili na vrchol kopce.

„Semhle.“ Mary-Lynnette položila zahradní židli a nohou odkopla hlínu, aby teleskop stál na rovině a nekýval se. Pak jen tak mimochodem řekla: „Víš, napadlo mě, že bychom tam mohli zítra zaskočit a představit se. Něco jako uvítání, víš...“

„Necháš toho?“ odsekl Mark. „Svůj život si umím zorganizovat sám. Až se budu chtít seznámit s nějakou holkou, seznámím se s ní. Nepotřebuju žádnou pomoc.“

„Dobrá, dobrá. Nepotřebuješ žádnou pomoc. Dávej pozor na ten teleskop –“

„A kromě toho, co bychom jim asi tak řekli?“ zeptal se Mark s převahou. „Vítejte v Briar Creeku, kde se vůbec nic neděje. Kde je víc kojotů než lidí. A když se budete chtít *pořádně* pobavit, můžete zajet v sobotu večer do města a sledovat myší závody v Gold Creeks-kém ba...“

„Dobrá, dobrá.“ Mary-Lynnette si povzdechla. Podívala se na mladšího bratra, na kterého dopadaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Při pohledu na něj by vás napadlo, že snad nikdy v životě nebyl nemocný. Tak jako

Mary-Lynnette měl tmavé lesklé vlasy a zářící, jasné modré oči. Byl pěkně opálený a stejně jako ona měl červené tváře kypící zdravím.

Ale jako úplně malé dítě býval hubený, prakticky kost a kůže, a každé nadechnutí pro něj bylo utrpením. Měl tak silné astma, že ve dvou letech strávil skoro celý rok v kyslíkovém stanu, kde bojoval o život. O rok a půl starší Mary-Lynnette se každý den bála, že se její malý bratříček nikdy nevrátí domů.

Pobyt ve stanu, kde se ho nemohla dotknout ani vlastní matka, ho změnil. Když vyšel ven, všeho se bál, v jednom kuse se na matku lepil a pořád se jí držel za ruku. Řadu dalších let pak nemohl sportovat jako ostatní děti, ale to všechno je dávno pryč. Po prázdninách Mark nastoupí na střední školu, ale své plachosti se ještě nezbavil. A když se cítí ohrožen, kope kolem sebe jako kůň.

Mary-Lynnette si přála, aby se s jednou z těch dívek spřátelil, aby ho vytáhla mezi lidi a dodala mu trochu sebedůvěry. Možná by to mohla nějak zařídit...

„Na co myslíš?“ zeptal se podezřívavě Mark.

Mary-Lynnette si uvědomila, že ji upřeně pozoruje.

„Na to, že dneska v noci bude výborná viditelnost,“ odpověděla neurčitě. „Srpen je na pozorování hvězd ideální. Atmosféra je průsvitná a nehybná. Hej, támhle je první hvězda – můžeš si něco přát.“

Ukázala na jasný světelný bod nad jižním horizontem. Fungovalo to. Odvedla Markovu pozornost a on zvedl hlavu.

Mary-Lynnette se zadívala na jeho tmavé temeno a pomyslela si: Jestli ti to pomůže, přeju si pro tebe nějaký milostný románek.

Přála bych si ho i pro sebe, ale k čemu by mi to bylo? V okolí není nikdo, kdo by se hodil na romantická dobrodružství.

Snad kromě Jeremyho Lovetta žádný z kluků ve škole nechápal, proč se zajímá o astronomii nebo proč má ráda hvězdy. Většinou jí to nevadilo, ale občas cítila na hrudi neurčitou bolest. Toužila se o svoje pocity s někým podělit. Kdyby si měla něco přát, pak by to byl někdo, s kým by mohla sdílet noc.

Fajn. Nemá smysl se tím zabývat. A kromě toho nechtěla Markovi prozradit, že to, co jim mělo splnit přání, nebyla žádná hvězda, ale Jupiter.

Mark sestupoval po cestě, která se klikatila mezi křovím a jedovatým bohlelavem, a nepřestával vrtět hlavou. Než odešel, měl se Mary-Lynnette omluvit. Nerad na ni byl protivný. Ve skutečnosti byla jediným člověkem, ke kterému se snažil chovat slušně.

Ale proč mu pořád chtěla pomáhat? Nutila ho něco si přát s první hvězdou. Mark stejně neměl žádné přání.

Napadlo ho, že kdyby se rozhodl jí vyhovět, přál by si, aby se v okolí událo něco vzrušujícího. Ale nepřál si nic, protože se mu to zdálo sentimentální a hloupé.

Chtělo by to něco divokého, pomyslel si. Jak sestupoval do houstnoucí tmy, ucítil vnitřní chvění.

Nefrit pozorovala nehybný zářící bod nad jižním horizontem. Věděla, že to je planeta. Poslední dvě noci sledovala, jak se společně s mrňavými kapičkami světla, svými měsíci, pohybuje po obloze. Tam, odkud Nefrit pocházela, nebylo zvykem si při pohledu na hvězdu něco přát, ale tahle planeta jí připadala jako přítel. Byla na cestách, stejně jako ona. Když se na ni dneska v noci Nefrit dívala, cítila něco jako naději. Vlastně *skoro* jako přání.

Musela připustit, že to pro ně nezačíná zrovna nejlíp. Noc byla nezvykle klidná. Neslyšely sebemenší zvuk, žádné příjíždějící auto. Byla unavená a ustrašená a začínala mít velký, doopravdy velký hlad.

Nefrit se obrátila na své sestry.

„No, kdepak *je*?“

„Já nevím,“ odpověděla zaraženě Jeřabina. „Buď trpělívá.“

„Možná bychom ji měly zaměřit.“

„Ne,“ nesouhlasila Jeřabina. „V žádném případě. Vzpomeň si na naše rozhodnutí.“

„Nejspíš zapomněla, že přijedeme,“ řekla Poštolka.
„Říkala jsem vám, že začíná být senilní.“

„Takové věci neříkej. Není to zdvořilé,“ napomenula ji Nefrit pořád ještě klidně, ale se zatnutými zuby.

Jeřabina se vždycky snažila být milá, pokud to šlo. Bylo jí devatenáct, byla vysoká, štíhlá a vznešená. Měla skořicově hnědé oči a hnědé vlasy, které jí ve vlnách splývaly po zádech.

Poštolce bylo sedmnáct a kolem obličeje jí vlály vlasy v barvě zašlého zlata. Oči měla jantarové jako jestřáb a nikdy se nesnažila být milá.

Nefrit právě oslavila šestnáctiny. Byla nejmladší a nepodobala se ani jedné ze svých sester. Měla zelené oči a za zlatými vlasy, jež byly protkány bílými prameny, se schovávala jako za závojem. Lidé říkali, že vypadá vyrovnaně, ale ona skoro nikdy vyrovnaná nebyla. Obvykle byla hrozně nervózní nebo cítila úzkost a zmatek.

Právě teď to byla úzkost. Bála se o svůj odřený, půl století starý kožený kufr. Nic se z něj neozývalo.

„Hej, proč vy dvě nevyrazíte kousek po silnici, abyste se podívaly, jestli už třeba nejede?“

Její sestry se na ni ohlédly. Na leccos měly Jeřabina a Poštolka stejný názor, a právě teď to byla Nefrit. A ona viděla, že se proti ní chystají spojit.

„Co teď?“ řekla Poštolka a na okamžik ukázala zuby.

„Na něco jsi přišla? Co to je, Nefrit?“ zeptala se Jeřabina.

Nefrit se zamyslela, zvážněla a bezelstně, s očekáváním se na ně podívala.

Pár minut na ni zíraly, pak pohlédly na sebe a vzdaly to. „Víš, budeme muset jít pěšky,“ řekla Poštołka Jeřabině.

„Jsou horší věci než pěší túra,“ odpověděla Jeřabina. Odhodila z čela pramen kaštanových vlasů a rozhlédla se po autobusové zastávce, kterou tvořily tři skleněné stěny a rozbité dřevěné lavice. „Kéž by tu byl telefon.“

„No, není tu. A do Briar Creeku to máme dvaatřicet kilometrů,“ prohodila Poštołka. Zlatavé oči se jí zaleskly jakousi pochmurnou radostí. „Asi bychom tu měly nechat zavazadla.“

Nefrit se polekala. „Ne, *ne*. Mám tam všechno – všechno svoje oblečení. No tak, třicet dva kilometrů není tak daleko.“ Jednou rukou zvedla přenosku na kočku vyrobenou doma z prkýnek a drátů, druhou rukou popadla kufr. Ušla po silnici dost velkou vzdálenost, když za sebou uslyšela křupání štěrku. Následovaly ji: Jeřabina trpělivě vzdychala, Poštołka se tiše pochechtávala. Její vlasy se ve světle hvězd třpytily.

Úzká silnice byla tmavá a opuštěná, ale vůbec ne tichá. Ozývaly se tu desítky drobných nočních zvuků, které doplňovaly tajemný noční klid. Možná by to byla pří-

jemná cesta, kdyby Nefritin kufr nebyl s každým krokem těžší. A kdyby nebyla hladová jako nikdy v životě. Jeřabině by to nikdy nepřiznala, ale začínala trochu zmatkovat a byla zesláblá.

Právě ve chvíli, kdy ji napadlo, že položí kufr a odpočine si, uslyšela nový zvuk.

Ze směru za jejich zády se k nim blížilo auto. Motor hlasitě řval, a tak se zdálo, že bude trvat hodně dlouho, než k nim dojede. Ale ve chvíli, kdy je míjelo, Nefrit zjistila, že jede velmi rychle. Pak se ozval skřípot šterku a auto zastavilo. Zacouvalo a Nefrit viděla, jak se na ni z okénka dívá nějaký mladík. Na místě pro spolujezdce seděl další mladý muž. Nefrit si je zvědavě prohlížela.

Byli přibližně stejně staří jako Jeřabina a oba byli hodně opálení. Chlapec na místě řidiče měl blondaté vlasy a zdálo se, že se delší dobu nemyl. Jeho spolujezdec byl hnědovlasý, měl na sobě vestu, pod kterou chyběla košile, a cucal párátka.

Oba Nefrit pozorovali a vypadali stejně zvědavě jako ona. Pak řidič stočil okénko. Nefrit fascinovalo, jak rychle to zvládl.

„Potřebujete svězt?“ zeptal se řidič se zvláštním oslnivým úsměvem. Ve špinavém obličeji mu zasvítily zuby.

Nefrit se ohlédla na Jeřabinu a Poštolku, které ji právě doháněly. Poštolka neřekla ani slovo, ale přimhouřila oči

s dlouhými řasami a prohlížela si auto. Hnědé oči Jeřabiny nadšeně zářily.

„Jasně, že potřebujeme,“ řekla s úsměvem. Pak nejistě dodala: „Ale my se potřebujeme dostat na Burdockovu farmu. Možná tím směrem nejedete...“

„Hej, tam to znám. Není to daleko,“ pronesl přes párátko chlápek ve vestě. „V každém případě, pro dámu cokoliv,“ pokusil se o galantnost. Otevřel dveře a vystoupil z auta. „Jedna z vás se může posadit dopředu a já si sednu se zbylými dvěma dozadu. Mám to ale štěstí, ne?“ obrátil se na řidiče.

„To máš,“ odpověděl řidič, znovu se zeširoka usmál a otevřel dveře. „Tu přenosku s kočkou položte dopředu, zavazadla dáme do kufru,“ dodal.

Jeřabina se usmála na Nefrit, která pochopila, na co myslí. *Zajímalo by mě, jestli jsou skutečně tak přátelští...*

Naložily věci a nasedly do auta. Nefrit dopředu vedle řidiče, Jeřabina s Poštolkou dozadu. Chlápek ve vestě se uvelebil mezi nimi. Během chvilky už ujížděli po silnici rychlostí, která Nefrit připadala jako závratná. Pod koly jim křupal štěrk.

„Já jsem Vick,“ představil se řidič.

„Já Todd,“ dodal chlápek ve vestě.

Jeřabina řekla: „Já se jmenuju Jeřabina, tohle je Poštolka. A támhle je Nefrit.“

„Jste kamarádky?“

„My jsme sestry.“

„Vůbec tak nevypadáte.“

„To říkají všichni.“ Nefrit myslela všechny, které potkaly po svém útěku. Doma každý *věděl*, že jsou sestry, takže to nikdo neříkal.

„Co tu takhle pozdě děláte?“ zeptal se Vick. „To není vhodný místo pro hodný holky.“

„My nejsme hodný holky,“ vysvětlovala zamyšleně Poštolka.

„*Snažíme se jimi být*,“ procedila Jeřabina mezi zuby. Pak se obrátila na Vicka: „Čekaly jsme na naši pratetu Opal. Měla nás vyzvednout na autobusové zastávce, ale nepřišla. Budeme bydlet na Burdockově farmě.“

„Stará paní Burdocková je vaše teta?“ zeptal se Todd a vyndal párátka z pusy. „Ta stará bláznivá bába?“ Vick se otočil a podíval se na něj. Pak oba potřásli hlavou a rozesmáli se.

Nefrit odvrátila oči od Vicka, upřela pohled na přenosku a zaposlouchala se, jestli neuslyší slabé škrábání, které by oznamovalo, že se Tiggy probudil.

Cítila se trochu... nesvá. Něco se jí nezdálo. I když tihle mladíci vypadali přátelsky, něco zastírali. Ale byla dost ospalá, z hladu se jí trochu točila hlava, a tak se jí nepodařilo zjistit, co to je.

Připadalo jí, že ujeli dlouhý kus cesty, než Vick znovu promluvil.

„Byly jste někdy v Oregonu?“

Nefrit zamrkala a šeptem odpověděla, že ne.

„Je tu pár pěkně osamělých míst,“ řekl Vick. „Třebatady. Briar Creek bylo rušný zlatokopecský město, ale když se vytěžilo všechno zlato a nepostavili sem železnici, tak prostě umřelo. Teď si ho bere zpátky divočina.“

Mluvil v narážkách a Nefrit nepochopila, co se pokouší naznačit. „Vypadá to tu poklidně,“ ozvala se zdvořile Jeřabina na zadním sedadle.

Vick si krátce odfrkl. „Jo, no, poklidný není přesně to, co jsem myslel. Vezměte si tuhle silnici. Farmy jsou od sebe na míle daleko, jasný? Když budete křičet, nikdo vás neuslyší.“

Nefrit znovu zamrkala. Proč říká takové divné věci?

Jeřabina, která se pořád snažila udržet zdvořilou konverzaci, namítla: „No, slyšeli byste nás vy dva.“

„Myslel jsem, že tu není nikdo *další*,“ prohodil Vick a Nefrit cítila, jak je netrpělivý. Jel čím dál pomaleji. Pak odbočil ke kraji silnice a zastavil.

„Tady nikdo nic neuslyší,“ vysvětloval a otočil se, aby se podíval na zadní sedadlo. Otočila se i Nefrit a uviděla, jak se Todd kření. Mezi zuby už zase svíral párátka.

„Správně,“ řekl Todd. „Jste tu s námi samy, takže by pro vás bylo lepší, kdybyste nás poslouchaly, jasný?“

Nefrit zahlédla, jak jednou rukou stiskl Jeřabině paži, druhou pak Poštolčino zápěstí.